

основных законодательных актов, которыми регулируется деятельность в сфере металлургического производства. Указаны недостатки современного законодательства Украины в данной сфере.

Ключевые слова: металлургическая промышленность, металлургическое производство, государственное регулирование, программное обеспечение.

PUBLIC PROGRAMMING OF DEVELOPMENT OF A METALLURGICAL COMPLEX OF UKRAINE

Plavshuda E. V.

This article provides economic and legal description of metallurgical production in Ukraine, studies its technological features that are relevant to the legal regulation of economic activity in the industry. Special attention is given to the analysis of the modern public software of metallurgical industry. A list of basic legislation that regulates the activities in the field of metallurgical production is provided and disadvantages of modern Ukrainian legislation in this area are indicated in the article.

Key words: Metallurgical industry, metallurgical production, governmental control, software.

УДК 346.5 (477)

ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ

О. А. Колесніков, здобувач

Національний університет

«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

Визначено і проаналізовано проблеми реалізації регуляторної політики в сучасних умовах і доведено необхідність внесення відповідних змін до законодавства про державну регуляторну політику для його подальшого вдосконалення. Запропоновано напрями вдосконалення правового механізму реалізації регуляторної політики в господарській діяльності.

Ключові слова: регуляторна політика, економічна політика, дерегуляція, адміністративна реформа, організаційно-господарські повноваження, ефективність правового регулювання, Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва.

Постановка проблеми. Забезпечення економічної безпеки держави та добробуту її громадян шляхом захисту конкурентного ринкового середовища, реалізації конституційного права кожного громадянина на підприємницьку діяльність, формування сприятливого та передбачуваного правового поля для реалізації відповідного права є однією з основних функцій держави в умовах подальшого розвитку ринкової економіки.

Розвиток господарської діяльності створює необхідні передумови для розв'язання багатьох економічних та соціальних проблем, що існують в Україні. Підвищення ролі підприємництва є передумовою стабільного економічного зростання та конкурентоспроможності економіки держави, створення нових робочих місць, збільшення податкових надходжень до бюджетів усіх рівнів.

Разом з тим в останні роки системного характеру набуває процес накопичення проблем у сфері формування і реалізації регуляторної політики, що стримує розвиток господарської діяльності, перешкоджає реалізації конституційного права кожного на підприємницьку діяльність. Рівень запровадження державної регуляторної політики не забезпечує повною мірою захист прав суб'єктів господарювання і виникає необхідність у вжитті додаткових заходів щодо забезпечення балансу інтересів держави та інтересів малого і середнього бізнесу. З такого роду проблемами суб'єкти господарювання стикаються під час започаткування господарської діяльності, її провадження та припинення.

На сьогодні основні засоби державного регулювання господарської діяльності є недостатньо ефективними, що зумовлює необхідність їх перегляду.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В юридичній літературі питання співвідношення регуляторної політики у сфері господарської діяльності та економічної політики держави ще не були предметом комплексних досліджень. Питання вдосконалення правового механізму реалізації регуляторної політики досліджувалися в основному на правозастосовному рівні. Разом з тим деякі аспекти цієї проблеми було висвітлено в працях Д. Задихайла, О. Юлдашева. Відсутність комплексного аналізу недоліків та пропозицій щодо вдосконалення інституцій у галузі регуляторної політики зумовили актуальність вибраної теми.

Вклад основного матеріалу. Серед найважливіших проблем суспільного розвитку України особливе місце посідають становлення і розвиток ефективної державної влади як необхідної компоненти трансформації суспільства на засадах ринкової економіки, дотримання прав людини і політичного плюралізму. Положення Конституції України визначають потребу істотних змін в організації та функціонуванні державної влади і місцевого самоврядування, їх правовому забезпеченні. Основна мета — прискорення формування демократичної системи державного управління, модернізація державно-управлінських відносин, створення дієвої системи державного забезпечення та захисту консти-

туційних прав і свобод людини, гідних умов її життя, наближення апарату управління до потреб громадян, пристосування його до вимог сьогодення.

Програмою економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» визначено, що для побудови сучасної, стійкої, відкритої та конкурентоспроможної у світовому масштабі економіки, формування професійної та ефективної системи державного управління і як наслідок — підвищення добробуту українських громадян необхідним є «підвищення ефективності державного управління шляхом реформування державної служби і виконавчої влади», що й визначено п'ятим напрямом стратегічних перетворень цієї програми.

Складовою частиною реформ в умовах післякризового розвитку економіки країни є дерегуляція підприємницької діяльності, що у свою чергу виступає складовою регуляторного клімату. В Україні державна регуляторна політика з 2004 р. визначена Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». У своїх основних формалізованих положеннях державна регуляторна політика в Україні відповідає кращим сучасним світовим практикам державного регулювання. Ключовими складовими регуляторної політики є: а) доступ зацікавлених груп до проекту рішення та регламентація умов попереднього оприлюднення для проведення публічних консультацій, отримання зауважень та пропозицій; б) якісний та кількісний аналіз можливого впливу рішення на сектори держави, бізнесу та громадськості; в) оцінювання результативності рішення; г) періодичний перегляд рішення.

За період здійснення регуляторної політики викристалізувалася головна *мета* цієї політики, а саме: реалізація інтересів суб'єктів підприємництва в цивілізованому правовому середовищі шляхом забезпечення мінімального державного втручання в бізнес, удосконалення правового регулювання господарських та адміністративних відносин між регуляторними або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, а в економічному сенсі — максимальне зниження трансакційних і, зокрема, податкових витрат малого та середнього бізнесу.

Виходячи з мети, *завданнями* регуляторної політики є:

- встановлення балансу інтересів держави (бюджету), громадянина та підприємця;
- недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів;
- зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання;
- усунення існуючих перешкод для розвитку господарської діяльності;
- адаптування регуляторних актів до сучасних умов господарювання;
- забезпечення умов, які б гарантували прийняття необхідних, ефективних та збалансованих регуляторних актів.

Завдання регуляторної політики реалізуються за допомогою таких законодавчо визначених засобів:

- встановлення єдиних принципів регуляторної політики;
- встановлення єдиного підходу до планування, підготовки аналізу регуляторного впливу (далі — АРВ) та здійснення відстежень результативності регуляторних актів (далі — ВРРА);
- урахування громадської думки в процесі здійснення регуляторної діяльності;
- перегляд та систематизація регуляторних актів;
- недопущення прийняття регуляторних актів, які є непослідовними або не узгоджуються чи дублюють чинні регуляторні акти;
- оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності.

Механізмами реалізації регуляторної політики залежно від засобів реалізації є:

- створення консультативно-дорадчих органів при органах державної влади та органах місцевого самоврядування;
- законодавче закріплення прав громадян, суб'єктів господарювання, їх об'єднань на подання до регуляторних органів пропозицій та зауважень до проектів регуляторних актів;
- залучення наукових установ та науковців у процес регуляторної діяльності;
- оприлюднення планів діяльності з підготовки регуляторних актів регуляторними органами та проектів регуляторних актів разом з АРВ;
- оприлюднення повідомлення про оприлюднення регуляторного акта;
- обов'язковість урахування громадської думки при прийнятті регуляторних актів або надання вмотивованої відмови;
- нормативне затвердження методик проведення АРВ та ВРРА для усіх без винятку регуляторних органів;
- установлення механізму набуття чинності регуляторним актом;
- законодавче встановлення обставин, за яких регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений;
- обов'язкове звітування регуляторних органів щодо результатів регуляторної діяльності;
- встановлення відповідальності за порушення законодавства про регуляторну політику.

Незважаючи на те що в напрямі становлення та розвитку державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності Україна вже пройшла довгий шлях та досягла значних результатів, тут ще існують проблемні питання як на доктринальному, так і на правозастосовному рівні.

Так, невирішеним є питання регуляторної діяльності з боку Президента України як суб'єкта державного управління та нормотворчої діяльності.

З одного боку, Президент України згідно зі ст. 1 Закону належить до регуляторного органу, акти Президента України за ст. 3 Закону не виключені зі сфери дії Закону, а з другого — ні Закон, ні будь-який інший акт законодавства не регламентує регуляторну діяльність у системі нормотворчої діяльності Президента України. Виняток становить порядок підготовки проектів регуляторних актів Президента України, що вносяться Кабінетом Міністрів України відповідно до Правил підготовки проектів актів Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 6 вересня 2005 р. № 870. У законодавчому полі України відсутні механізми реалізації регуляторної політики Президентом України та його Секретаріатом при підготовці та виданні їм регуляторних актів. Таке становище фактично надає можливість «ручного управління» у сфері регуляторної політики з боку Президента України та унеможливорює застосування механізмів регуляторної діяльності в нормотворчій діяльності Президента України та його Секретаріату.

Для усунення цієї невідповідності вимог Закону та нормативно-правових засад регуляторної діяльності Президента України необхідно внести відповідні зміни до Порядку підготовки та внесення проектів актів Президента України, затвердженого Указом Президента України від 15 листопада 2006 р. № 970/2006.

Правове забезпечення порядку в сфері господарювання, його основні засади закріплено в ГК України. Законом України «Про засади державної регуляторної політики в сфері господарської діяльності» державна регуляторна політика визначена як напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин. Але, незважаючи на те, що правове регулювання господарських відносин засобами державної регуляторної політики активно провадиться в Україні вже дванадцять років, її основні принципи, засади та механізми регулювання не відображено в ГК України як основному законодавчому акті, що концептуально закріплює основи нормативно-правового регулювання господарської діяльності в Україні. Ця прогалина не дає можливості більш ефективно інтегрувати регуляторну складову господарських відносин у правозастосовній практиці.

На цей час на рівні регулювання господарських відносин державна регуляторна політика відокремлена від інших механізмів законодавчого регулювання господарських відносин, як нормативно, так і фактично. Закріплення у ст. 10 ГК України державної регуляторної політики у сфері господарювання як складової державної економічної політики, та викладення в розділі «Основні засади господарської діяльності» ГК України окремої глави «Засади здійснення державної регуляторної політики в сфері господарської діяльності», у якій слід визначити основні принципи, засади та механізми її реалізації в тісній взаємодії з іншими інструментами правового регулювання gospodar-

ської діяльності, надасть можливість усунути зазначену роз'єднаність різних сфер правового регулювання господарської діяльності.

Одним з ключових недоліків у провадженні регуляторної політики на регіональному та місцевому рівнях є фактична відсутність контролю з боку як держави, так і територіальних громад за якістю та відповідністю чинному законодавству регуляторної діяльності органів місцевого самоврядування.

Враховуючи статус органів місцевого врядування, відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» спеціально уповноважений орган у сфері регуляторної діяльності по суті не має можливості контролювати та безпосередньо впливати на виконання цими органами вимог законодавства про регуляторну політику.

На практиці це приводить до того, що більш ніж половина введених в дію регуляторних актів органів місцевого самоврядування прийнята з порушенням встановленого порядку та таких основних принципів регуляторної політики, як урахування громадської думки, збалансованість, передбачуваність. Цей висновок підтверджується тим, що під час прискороного перегляду регуляторних актів, який проводився відповідно до Закону України від 14 грудня 2010 р. № 2784-VI «Про прискорений перегляд регуляторних актів, прийнятих органами та посадовими особами місцевого самоврядування», навіть при досить формальному підході було скасовано та змінено більше 80 % діючих регуляторних актів.

Ураховуючи ж прийнятий 18 вересня 2013 р. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури», згідно з яким прокуратура позбавлена права вносити протести на рішення органів місцевого самоврядування, ситуація тільки ускладнилася.

Таким чином, законодавчо встановлені механізми реалізації регуляторної політики не повною мірою забезпечують виконання завдань регуляторної політики.

На правозастосовному рівні реалізації державної регуляторної політики також є певні недоліки. Незважаючи на те, що Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» набув чинності ще у січні 2004 р., дотримання його вимог органами державної влади та органами місцевого самоврядування залишається низьким. Як наслідок державні регуляції підприємницької діяльності залишаються обтяжливими як щодо часу, так і щодо їх вартості, характеризуються високою корупційною складовою. Міжнародні рейтинги України стосовно легкості ведення бізнесу, економічної свободи, інвестиційного клімату, поширення корупції тощо останнім часом невпинно погіршуються, що віддзеркалює оцінювання якості регуляторного клімату в країні. Неефективність чинної

системи виконання регуляторної політики доводиться також незалежними оцінками Інституту конкурентного суспільства, Інституту власності і свободи, Дніпропетровського координаційно-експертного центру та офіційними даними Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва. Так, протягом 2010 р. центральними та місцевими органами виконавчої влади розроблено та подано на погодження до Держпідприємництва та його територіальних органів 2071 проект регуляторних актів, що більш ніж удвічі перевищує кількість запланованих до розробки. Слід зазначити, що у 2010 р. при розробці майже 40 % проектів регуляторних актів центральними органами виконавчої влади було порушено принцип передбачуваності регуляторної діяльності.

Недотримання вимог Закону з 2004 р. має хронічний характер. Слід зазначити, що навіть там, де регуляторними органами вимоги Закону дотримуються, в основному виконання вимог регуляторної політики в Україні оцінюється щодо суто формальних процедур оприлюднення проектів регуляторних актів та інших документів, що вимагаються законодавством. Проте ключовою складовою регуляторної політики у світі є «кількісний аналіз впливу проекту рішення», так званий *cost-benefit analysis* — аналіз вигод та витрат. І в цій частині Україна, незважаючи на восьмирічний досвід упровадження Закону про регуляторну політику, відверто відстає не тільки від розвинених країн світу, а й навіть від інших країн, які розпочали регуляторну реформу набагато пізніше за Україну.

В Україні протягом восьми років чинності законодавства про регуляторну політику перехід від виконання формальних вимог щодо оприлюднення проектів регуляторних актів до кількісного оцінювання вигод та витрат так і не відбувся. До того ж, відповідно до норм законодавства розрахунок аналізу вигод та витрат (тобто кількісна оцінка регулюючого впливу) покладено не на незалежний структурний підрозділ, а на розробника проекту регуляторного акта, що унеможливує отримання об'єктивної та неупередженої оцінки регулюючого впливу проекту регуляторного акта. На практиці в Україні майже всі кількісні показники визначаються без будь-якого аналізу, виключно на підставі суб'єктивного досвіду розробника проекту регуляторного акта та його АРВ.

Одним із принципів регуляторної політики є врахування громадської думки. Механізмами реалізації цього принципу виступають насамперед оприлюднення регуляторними органами планів з підготовки регуляторної діяльності та безпосередньо проектів регуляторних актів разом з АРВ, звітів про їх відстеження; наявність відповідних прав громадян, суб'єктів господарювання, їх об'єднань та наукових установ на внесення своїх пропозицій та зауважень у процесі регуляторної діяльності відповідного регуляторного орга-

ну; контроль з боку спеціально уповноваженого органу за процесом регуляторної діяльності; встановлення строку, протягом якого зацікавлені особи мають право надати відповідні пропозиції та зауваження. Але при цьому серед обставин, за наявності яких регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений, Закон (статті 25, 36) не встановлює дотримання відповідних строків оприлюднення і збирання пропозицій та зауважень. Таким чином, регуляторний акт може бути прийнятий або схвалений за умови його оприлюднення протягом хоча б однієї доби. Крім того, Закон не містить і відповідної підстави для його скасування. З огляду на зазначене подібна практика є досить поширеною, особливо на місцевому рівні.

Для усунення цього недоліку необхідно доопрацювати Закон України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» з метою запровадження відповідних механізмів реалізації принципів державної регуляторної політики.

Проблемою законодавчого рівня є незабезпеченість можливості ознайомлення з проектами регуляторних актів, особливо на рівні сіл, селищ та районів.

На рівні підзаконних актів необхідно вказати на досить низьку якість методик аналізу впливу регуляторного акта та відстеження його результативності, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 11 березня 2004 р. № 308. Ці методики викладені дуже узагальнено і, керуючись ними, неможливо гарантувати високу якість проведення як АРВ, так і ВРРА. Саме тому, як правило, ті АРВ та ВРРА, що надаються на погодження до Держпідприємництва, є по суті формальними та не виконують тих функцій, які на них покладено.

Для підвищення дієвості цих методик необхідно деталізувати кожен з пунктів як методики аналізу впливу регуляторного акта, так і методики відстеження його результативності, віддавши перевагу кількісному аналізу впливу рішення (*cost-benefit analysis*) — аналізу вигод та витрат. До цього слід розробити типові форми АРВ та ВРРА для різних типів регуляторних актів. Усе це унеможливить ігнорування або спотворення вимог відповідних методик.

Крім того, зберігається тенденція до пошуку деякими регуляторними органами можливості виключення їх зі сфери дії Закону. Враховуючи вимоги світових організацій (Міжнародного банку реконструкції та розвитку, Світового банку) щодо забезпечення незалежності у своїй діяльності НКРЕ, Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку, Державна комісія з регулювання ринків фінансових послуг прагнуть одержати достатніх повноважень поза межами норм Закону для створення правил і норм у секторі, за яким вони здійснюють нагляд.

До проблемних питань провадження регуляторної політики на правозастосовному рівні слід також віднести:

– низьку якість підготовки аналізу регуляторного впливу, особливо на місцевому рівні (як наслідок низької якості відповідних методик);

- порушення вимог щодо поінформування громадськості про строк, протягом якого до розміщеного проекту регуляторного акта мають прийматися зауваження та пропозиції, відсутність адреси, на яку мають надсилатися зауваження та пропозиції;
- порушення строку проведення обговорень;
- неоприлюднення аналізу регуляторного впливу до розміщених проектів;
- невиконання органами виконавчої влади вимоги Закону щодо відстеження результативності регуляторних актів або проведення всіх видів відстеження формально, без відображення реального стану дієвості регуляторних актів;
- низьку кваліфікацію державних службовців, що відповідають в регуляторних органах за дотримання законодавства про регуляторну політику;
- відсутність навчальних програм у вищих навчальних закладах з підготовки фахівців у галузях права, економіки та державного управління з регуляторної політики у сфері господарської діяльності;
- недостатню консолідованість суб'єктів господарювання, їх об'єднань та наукових установ щодо правового впорядкування конкретних сфер регулювання.

Висновки. Державну регуляторну політику доречно визначити як інструмент та складову державної економічної політики, закріпивши це у ст. 10 ГК України. В розділі «Основні засади господарської діяльності» Кодексу слід виділити окрему главу «Засади здійснення державної регуляторної політики в галузі господарювання», у якій закріпити основні принципи, засади та механізми її реалізації в тісній взаємодії з іншими інструментами правового регулювання господарської діяльності, що дасть можливість усунути зазначену роз'єднаність різних сфер правового регулювання господарської діяльності.

Крім того, доцільно закріпити в ГК України функції і права суб'єктів господарювання та регуляторних органів у процесі реалізації регуляторної політики в сфері господарської діяльності, що стане поштовхом до більш активної участі суб'єктів господарювання та їх об'єднань у процесі обговорення та прийняття регуляторних актів органами виконавчої влади.

Цей чинник у свою чергу підвищить якість регуляторних актів і збалансованість інтересів держави та суб'єктів господарювання регуляторних актів, що приймаються органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

В основу аналізу при прийнятті регуляторного акта має бути покладено кількісний аналіз впливу проекту рішення — аналіз витрат та вигод (*cost-benefit analysis*) як для суб'єкта господарювання, так і для держави.

На рівні Конституції України слід закріпити статус та повноваження спеціально уповноваженого органу влади з питань державної регуляторної діяльності та підтримки підприємництва. Керівник цього органу повинен підпорядко-

уватися безпосередньо Президенту або Верховній Раді України. До повноважень спеціально уповноваженого органу, крім існуючих, необхідно додати:

– проведення аналізу та погодження проєктів регуляторних актів, що затверджуються Президентом України та/або виносяться на сесії Верховної Ради України;

– право скасування регуляторних актів, які не відповідають принципам державної регуляторної політики (за винятком законів та актів Президента України);

– право надавати приписи щодо усунення порушень законодавства про державну регуляторну політику та законних прав суб'єктів господарювання;

– право накладання адміністративних та дисциплінарних санкцій за порушення законодавства про державну регуляторну політику та невиконання вимог актів реагування спеціально уповноваженого органу.

На рівні закону доцільно закріпити обов'язок регуляторних органів при розробці проєкту регуляторного акта організувати підготовку та опрацювання альтернативних проєктів декількома іншими органами влади, науковими установами та іншими організаціями, а також проведення конкурсу на кращий проєкт. При постановці завдання необхідно чітко визначити проблему, яку необхідно розв'язати за допомогою державного регулювання, мету та умови (щодо мінімальних витрат на впровадження і реалізацію та максимальний ефект як для суб'єктів господарювання, так і для держави).

Ввести до навчальних програм вищих навчальних закладів на факультетах адміністративного та господарського права, державного управління, економіки курси лекцій з основ регуляторної політики у сфері господарської діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Програма економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.president.gov.ua/docs/programa_reform_final_1.pdf
2. Інформація про здійснення органами виконавчої влади державної регуляторної політики у 2010 році [Електронний ресурс] / Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва. — К., 2011. — Режим доступу: http://www.dkrp.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=184119&cat_id=33911
3. Нормотворчество по-русски. Половина правительственных актов вредна для бизнеса // RBC daily. — 2011. — 26 мая (№ 89 (1133)). — С. 3.
4. Ляпін Д. В. Мінімізація інституційного конфлікту інтересів як вимога побудови належної системи державного управління / Д. В. Ляпін // Реформування системи державного управління та державної служби: теорія і практика : зб. матеріалів наук.-практ. конф. за міжнар. участю (8 квітня 2011 р.) : у 2 ч. Ч. 2 / за наук. ред. В. С. Загорського. — Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. — С. 218–222.

5. Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні : Закон України від 21.12.2000 р. № 2157-III // Офіц. вісн. України. — 2001. — № 4. — С. 1. — Ст. 105.
6. Юлдашев О. Х. Проблеми вдосконалення регуляторної політики в Україні : монографія / О. Х. Юлдашев. — К. : Парламент. вид-во, 2005. — 360 с.
7. Про концепцію вдосконалення державного регулювання господарської діяльності : Указ Президента України від 03.09.2007 р. № 816 // Офіц. вісн. України. — 2007. — № 30. — Ст. 602.

ОПЫТ ПРИМЕНЕНИЯ РЕГУЛЯТОРНОЙ ПОЛИТИКИ В УКРАИНЕ: ВОПРОСЫ СОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ПРАВОВОГО МЕХАНИЗМА

Колесников А. А.

Исследован и проанализирован опыт становления регуляторной политики как направления государственной деятельности по совершенствованию правового регулирования хозяйственных отношений, а также административных отношений между регуляторными органами и другими органами государственной власти и субъектами хозяйственной деятельности. Проанализировано современное положение регуляторной политики в сфере хозяйственной деятельности в Украине. Обозначены проблемы реализации регуляторной политики в современных условиях и доказана необходимость внесения соответствующих изменений в законодательство о государственной регуляторной политике для его дальнейшего совершенствования.

***Ключевые слова:** регуляторная политика, экономическая политика, дерегуляция, административная реформа, организационно-хозяйственные полномочия, Государственная служба Украины по вопросам регуляторной политики и поддержке предпринимательства.*

EXPERIENCE OF REGULATORY POLICY IN UKRAINE: ISSUES ON IMPROVEMENT OF LEGAL MECHANISM

Kolesnikov O. A.

Problems of accomplishment of regulatory policy in present conditions were defined and analyzed; necessity of relevant amendments to legislation on state regulatory policy for its further improvement was demonstrated. Directions for improvement of legal mechanism of regulatory policy accomplishment in economic activity were offered.

***Key words:** regulatory policy; economic policy; deregulation; administrative reform; executive economic authorities; State Service of Ukraine for Regulatory Policy and Entrepreneurship Development.*